

Arrest

nr. 173 576 van 25 augustus 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 13 november 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 oktober 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 16 november 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 7 oktober 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 14 oktober 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.11.2012 werd ingediend door:

H.(...), M.(...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Armenië

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. Ook de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) stelt concreet dat het om een internationaal erkend paspoort moet gaan, of een gelijkwaardige reistitel, of een I.K.

Het door betrokkene voorgelegde stuk, met name zijn geboorteakte, kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde” (RW nr. 11.335 van 19.05.08).

Aangaande het attest van de Armeense ambassade: betrokkene toont hiermee niet aan dat hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om een identiteitskaart of een gelijkgestelde reistitel voor te leggen.

Hierdoor kan niet aangenomen worden dat betrokkene op geldige wijze zijn identiteit/nationaliteit gestaafd heeft. Gezien deze aanvraag anderzijds noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld.”

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 7 oktober 2013 eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan eveneens op 14 oktober 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: H.(...), M.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.”

2. Over het voorwerp van het beroep

2.1. Blijkens de bijlagen bij het verzoekschrift wenst verzoeker zowel de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard van 7 oktober 2013, thans de eerste bestreden beslissing, als het bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum (bijlage 13), thans de tweede bestreden beslissing, aan te vechten.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt samen met de verwerende partij in haar exceptie in de nota met opmerkingen vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift enkel richt tegen de eerste bestreden beslissing en geen enkel middel ontwikkelt tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Het verzoekschrift dient een ontvankelijk middel te bevatten. Het ontbreken van een middel in het inleidend verzoekschrift heeft de onontvankelijkheid van het verzoekschrift tot gevolg (RvS 28 september 2009, nr. 196.412).

Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoeker stelt het volgende in zijn middel:

“Verwerende partij heeft verzoeker zijn aanvraag overeenkomstig art.9bis vrw. onontvankelijk verklaard op 07/10/2013 op basis van het ontbreken van een identiteitsdocument.

Overeenkomstig art. 9bis, §1, eerste lid vrw. moet een vreemdeling inderdaad over een identiteitsdocument beschikken.

Dit begrip, in zijn gangbare betekenis is zeer ruim.

De identiteit van een persoon, ook van een vreemdeling, wordt niet bewezen aan de hand van een paspoort, doch aan de hand van een geboorteakte.

Overigens gelet op de moeilijke omstandigheden waarin een vluchteling vaak zijn land verlaat, dient men bij het bewijs van de identiteit enige soepelheid aan de dag te leggen.

Verzoeker stelde alhier samen met zijn ouders een asielprocedure in op 08.03.2005 de welke een einde nam op 27.08.2007, waarvoor naar hun AD wordt verwezen.

Op dat ogenblik was verzoeker nog minderjarig. Hij volgde van rechtswege de verblijfsprocedures van zijn ouders.

Er werd op 19.05.2006 een procedure ex art. 9, §3 Oud Vw. ingesteld welke tot 14.01.2008 in beslag nam in hoofde van heel zijn gezin.

Verzoeker zijn ouders werden samen met zijn zusters en broer definitief geregulariseerd op 09.10.2012 en bijgevolg in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van onbepaalde duur waarover meer in het AD.

Verzoeker was in het zelfde verzoekschrift opgenomen als zijn ouders, doch aangezien hij inmiddels verhuisd was naar een andere gemeente werd hij niet in het bezit gesteld van dezelfde verblijfsmachtiging als zijn ouders en gezinsleden.

In deze regularisatieprocedure betwistte verwerende partij onder geen enkel beding de identiteit van verzoeker aangezien zulks vaststond middels zijn geboorteakte die volkomen overeenstemde met de identiteitsdocumenten van zijn ouders.

Verzoekers is - zoals vermeld - als minderjarige naar België gekomen en aangezien hij geen legerdienst heeft gevoerd in Armenië kan hij onmogelijkerwijze een nationaal paspoort en/of identiteitsdocument aanvragen bij de Armeense Ambassade te Brussel.

Verzoeker toont derhalve op een geldige wijze de onmogelijkheid aan om het vereiste identiteitsdocument in België te verwerven.

Volgens de Minister wordt de onmogelijkheid om een identiteitsdocument te tonen discretionair en geval per geval geëvalueerd, wat in casu niet gebeurd is in hoofde van verzoeker gelet op het gegeven dat hij als minderjarige naar België is gekomen samen met zijn ouders en in het verleden verwerende partij in het kader van hun verblijfsprocedures op geen enkel moment de identiteit van verzoeker heeft betwist³.

Verzoeker legde bij zijn aanvraag ex art. 9bis vrw. een kopij van zijn geboorteakte meer een legalisatie en een vertaling in het Frans en een kopij van een attest vanwege de Armeense Ambassade dd. 12.11.2012 (306/356/2012) die onstuitbaar zijn identiteit aantonen.

De aanvraag is enkel onontvankelijk indien de identiteit van de betrokken onzekere is, wat in casu niet het geval is in hoofde van verzoeker.

Verzoeker is derhalve mening toegedaan dat verwerende partij haar beslissing onvoldoende gemotiveerd heeft en dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de concrete situatie van verzoeker.

Het is de plicht van verwerende partij om het integrale verzoekschrift en het administratief dossier in acht te nemen bij het nemen van de bestreden beslissing en alle gekende elementen moeten worden weergegeven en gemotiveerd worden, wat in casu volgens verzoeker niet gebeurd is.

Dit deel van de motivering kan derhalve tevens bezwaarlijk worden weerhouden.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

Aangezien dit aan de basis ligt van de erbarmelijke situatie waarin verzoeker thans vertoeft, had verwerende partij dit aspect van verzoeker grondiger dienen te motiveren.

Een schending van de motiveringsplicht moet derhalve geconstateerd worden.

Verwerende partij dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en zulks op een afdoende wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. 'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Verwerende partij heeft ten onrechte het verzoek art. 9bis VrW. onontvankelijk verklaard.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.5. De eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan dien gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.

(...)”

In de motivering van de beslissing wordt eveneens verwezen naar punt II.C.1.b) van de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (B.S. 4 juli 2007). In deze omzendbrief wordt uitgelegd wat als een identiteitsdocument kan worden gekwalificeerd:

“b) Identiteitsdocument of vrijstelling

Het nieuwe artikel 9bis stelt als algemene regel dat de vreemdeling dient te beschikken over een identiteitsdocument. In dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. (5) Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog steeds geldig zijn.

(...)

Een kopie van het identiteitsdocument, of de motivering waarom de betrokkene in voorkomend geval zou vrijgesteld zijn van deze verplichting, dient opgenomen te zijn in de verblijfsaanvraag.”

3.6. Blijkens het administratief dossier stelde verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 16 november 2012 het volgende: “(...) Verzoeker levert het bewijs van identiteit aan middels kopij van zijn geldige vertaalde gelegaliseerde geboorteakte (Stukken 1) en toont middels een attest vanwege de Armeense Ambassade dd. 12.11.2012 aan waarom hij geen nationaal paspoort kan bekomen (Stukken 2).” Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegde verzoeker zijn geboorteakte en een attest van de Armeense ambassade toe waarin het volgende wordt gesteld: “(...) Le service Consulaire de l’Ambassade de la République d’Arménie auprès du Royaume de la Belgique informe qu’il ne peut pas satisfaire la demande d H.(...) M.(...), né le (...) en Arménie, concernant l’obtention du passeport arménien, parce qu’il lui manque son carnet d’enregistrement militaire ou bien son carnet du service militaire qu’on doit préserver au Service Consulaire. (...)”

3.7. De gemachtigde van de staatssecretaris verklaarde de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wegens het gebrek aan een bewijs van identiteit omdat de geboorteakte niet als een identiteitsdocument wordt aanvaard en hij met het attest van de Armeense ambassade niet aantoonst dat hij in de onmogelijkheid zou zijn om een paspoort te bekomen.

3.8. Verzoeker meent dat het begrip “*identiteitsdocument*” in de gangbare betekenis zeer ruim dient te worden opgevat. Samen met de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing stelt de Raad echter vast dat de wet en de omzendbrief in dit geval strikt definiëren welke stukken in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet als een “*identiteitsdocument*” kunnen worden aanzien. Uit de omzendbrief blijkt dat enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard kunnen worden. Het gegeven dat het begrip ruimer kan worden opgevat, betekent niet dat verzoeker niet gebonden zou zijn door de wet- en regelgeving ter zake. Een ‘geboorteakte’ kan onmogelijk worden aanzien als een “*identiteitsdocument*”, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat dit stuk, dat niet vergezeld gaat van een foto, zou toelaten om de drager van het stuk te kunnen verbinden aan de persoon die het voorlegt, zoals in de bestreden beslissing wordt verduidelijkt. Verzoeker houdt in zijn middel een uitgebreid betoog over zijn verblijfshistoriek waarin hij poogt uiteen te zetten waarom hij zou zijn vrijgesteld van de verplichting om een identiteitsbewijs voor te leggen, maar hij maakt niet aannemelijk dat deze uiteenzetting was opgenomen in zijn initiële verblijfsaanvraag, zoals de omzendbrief vereist. Tevens stelt de Raad vast dat verzoeker niets inbrengt tegen de overweging uit de

bestreden beslissing naar aanleiding van het neergelegde attest van de Armeense ambassade dat “betrokkene (...) hiermee niet aan(toont) dat hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om een identiteitskaart of een gelijkgestelde reistitel voor te leggen”. De gemachtigde van de staatssecretaris kon in elk geval op grond van de vaststelling dat “deze aanvraag (...) noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is”, rechtsgeldig concluderen dat “de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag (...) niet vervuld (is)”. De stukken die verzoeker thans als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlagen 3-7) en die hoofdzakelijk betrekking hebben op de andere gezinsleden, doen aan het voorgaande geen afbreuk.

3.9. Waar verzoeker meent dat het bestuur hem “direct en persoonlijk” inlichtingen had moeten vragen of hem in de gelegenheid had moeten stellen om bepaalde stukken over te maken, kan hij niet worden gevolgd. De Raad wijst er immers op dat verzoeker zijn standpunt heeft kunnen uiteenzetten in de aanvraag om verblijfsmachtiging en de mogelijkheid heeft gekregen om deze aanvraag met alle mogelijke nuttige elementen en bewijsstukken te staven (RvS 21 september 2009, nr. 196.233; RvS 23 november 2009, nr. 198.143).

3.10. Er werd geen schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aangetoond. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat bepaalde elementen niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiverings- of van de zorgvuldigheidsplicht.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng augustus tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN